పుణ్యభూమి

"సుబ్బులు జ్ఞాపకం ఉందా పూర్ణా?" అన్నది మాలతి గుత్తిలోంచి రెండు ద్రాక్షపళ్ళు తుంపి నోట్లో వేసుకుంటూ. అన్నపూర్ణ ఒక్క క్షణం ఆలోచించి "ఆ..ఆ... ఎర్ర సుబ్బులు కదూ?" అన్నది గుర్తు తెచ్చుకుంటూ. ముందుకి వంగి తనూ నాలుగు ద్రాక్ష పళ్ళు తీసుకుని నోట్లో పడేసుకుంది.

చిన్ననాటి స్నేహితురాలు సుబ్బులు ప్రసక్తి రాగానే అన్నపూర్ణ, మాలతి నలభై ఐదు సంవత్సరాలు వెనక్కి వెళ్ళిపోయారు మాటల్లో.

"ఎంత అందంగా ఉండేదే! దాని ఒంటి మీద గొలుసు తెల్లని మెడ మీద నీడ పడి మెరిసి పోయేది. పెద్ద జడ. ఎక్కడుందో ఇప్పుడు?" అన్నది అన్నపూర్ణ.

"ఇక్కడే ఉంది. వెళ్ళి చూద్దాం. సంతోషిస్తుంది. అసలది చిన్నప్పట్నుంచీ అమాయకురాలేనే?" అన్నది మాలతి.

కాస్సేపు చిన్న నాటి స్మృతులు తెగ వేగంగా వాళ్ళిద్దరూ తవ్విపోస్తోంటే వారి భర్తలు చలపతి, కుటుంబరావు చిరునవ్వుతో వింటున్నారు.

అన్నపూర్ణ, చలపతిరావు అమెరికాలో ఉంటారు. రెండేళ్లకొకమారైనా ఏదో ఒక కారణాన వాళ్ళు భారతదేశం వస్తుంటారు. మాలతి అన్నపూర్ణకు గాఢమైన ప్రియమిత్రురాలు. ఆ దంపతులు ఢిల్లీ, బొంబాయి, మద్రాసు చుట్టుకొని హైదరాబాద్ వచ్చి మాలతి ఇంట్లోనే దిగుతారు. వాళ్ళకి ఇష్టమైనవన్నీ తినిపించి, కొనిపించి మాలతి సంతృప్తి పడుతుంది. టిక్కెట్లు, ఆఫీసు పనులు చూసిపెట్టి ఎక్కడికి వెళ్ళాలంటే అక్కడికి కారు, డ్రైవరు ఏర్పాటు చేసి కుటుంబరావు సంతోషపడుతుంటాడు.

ఈసారి హైదరాబాద్ మకాంలో ముఖ్య కార్యక్రమం అన్నపూర్ణ కూతురు ఆడబడుచుగారి గృహప్రవేశానికి హాజరుకావడం, వాళ్ళని ఆశీర్వదించి తనవంతు చదివింపులు ఇచ్చి రమ్మని అమెరికాలోని కూతురు పురమాయించింది.

"రేపు మీరు బేగం పేటలో గృహప్రవేశానికి వెడతారుగా, వచ్చేటప్పుడు సుబ్బులు ఇంటికి వెడదాం" అన్నది మాలతి.

"నువ్వూ వెడుతున్నావా వాళ్ళతో. వాళ్ళు పిలిచారా?" అన్నాడు కుటుంబరావు. భార్య తెల్లవారగానే వాళ్ళతో వెళ్ళిపోతుందనే అనుమానంతో..

'పిలిచేదేమిటి? బంధుమిత్ర సపరివార సమేతంగా అంటే అందులో మీరూ వస్తారండీ! రెండున్నర వేలు పెట్టి బట్టలు చదివిస్తున్నామా. నలుగురం వెళ్ళి తినివద్దాం రండి. మంచి తెలుగు భోజనం పెడతారు" అన్నది నవ్వుతూ అన్నపూర్ణ.

మాలతికి నవ్వు వచ్చింది. "పోవే! మీరు తెలుగు భోజనానికి ముఖం వాచిపోయారేమో గానీ మాకేమిటి?" అని భర్త వంక తిరిగి "మీరు రావద్దు లెండి. నేను వీళ్ళతో వెళ్లి సుబ్బుల్ని చూసి సాయంత్రం వరకూ కబుర్లు చెప్పుకుని వస్తాను" అన్నది మాలతి మర్నాటి కార్యక్రమం నిర్ణయించేస్తూ..

అన్నపూర్ణ సోఫాలో జారగిలబడి కూర్చుని ద్రాక్షపళ్ళు తినడం పూర్తి చేసి, తమలపాకులు వక్క లేకుండా నమిలేస్తోంది. ఆమె ఫారిన్ చీర ఒంటికి సొగసుగా అతుక్కుని ఉంది. అరవై ఏళ్ళు నిండి ఏడాది దాటింది. ఐనా ఆ వయసే తెలియనీయకుండా తలకి చిక్కని నల్లరంగు పూసుకుంది. ఖరీదైన కళ్ళద్దాల లోంచి కాటుక కళ్ళు తుమ్మెదల్లా అటూ ఇటూ చూపులను విసరుతుంటాయి.

భార్యవంక ఎంతో మురిపెంగా చూశాడు చలపతి. ""ఓ.కే. మిమ్మల్ని అక్కడ దించేసి, మేమూ మా పనుల మీద వెడతాం" అన్నాడు కుటుంబరావు బాల్కనీలో నిలబడి. డ్రైవరుని కేకేసి, పొద్దున్న ఐదున్నరకల్లా రావాలని చెప్పాడు.

"నేను, పూర్ణా, సుబ్బులు ఒకరినొకరు అంటి పెట్టుకుని ఉండేవాళ్ళమండీ. వీళ్ళు ముగ్గుర్నీ ఒకడికే ఇచ్చి కట్టాలి అని అందరూ వేళాకోళం చేసేవారు. తెల్లారి లేవగానే అందరం ఒక ఇంట్లో పోగై ఆడుకునేవాళ్ళం. అంతులేని కబుర్లు" అని మళ్ళీ గత స్మృతులలోకి వెళ్ళింది మాలతి.

"వాళ్ళ అమ్మకి ఎంతో అపురూపమే అదంటే. గుర్తుందా! మనతో పాటు చిరుతిళ్ళు తింటుందేమోనని కాపలా కాస్తుండేది ఆవిడ. చిన్న సీసాల్లో మరమరాలు, అటుకులు, పటికబెల్లం పోసి ఉంచి కొసరి కొసరి పెట్టేది. సుబ్బులేమో మనతో పాటు బయటికి వచ్చి సుబ్బయ్య హొటల్లో ఇడ్డెన్లు, పచ్చడి తినేసేది. కనీసం మూడు ఇడ్డెన్లు" అని అన్నపూర్ణ మరి వివరాల్లోకి వెళ్ళిపోయింది.

"ఏమండోయ్ చలపతిగారూ! మీ ఆవిడ చిన్నప్పుడు జామ చెట్లు, నేరేడు చెట్ల మీద ఉండేది ఎప్పుడూ. కింద పడితే కాలు విరుగుతుందే, ఎవడూ పెళ్ళాడడు అని వాళ్ళ బామ్మ తిట్టిపోస్తుండేది. చివరికి ఒకసారి 'ఢా'మ్మని పడింది కూడాను" అని మాలతి పకపక నవ్వేసి.

"అవునవును. అప్పుడు కాలు చేయి విరగలేదు. కానీ తలలోని రెండు స్క్రూలు జారి పోయాయి. అయినా ఈ చలపతి ఆవిడకి పతిగా అవతరించే ఉన్నాడు కనుక పెళ్ళయిపోయింది" అందరూ నవ్వుకున్నారు.

మరునాడు బేగం పేటలో గృహప్రవేశం, వ్రతం, భోజనాలు అన్నీ పూర్తయ్యేసరికి ఒంటి గంటైంది. కారు ఎ.సి. అయినా బయటే ఎండ మాడ్చేస్తోంది. "నేను ఇంటికి పోయి పడుకుంటాను" అన్నాడు చలపతి. అన్నపూర్ణ ఒప్పుకోలేదు. "కాస్సేపు మాతో ఉండాలంటే ఏమిటి బాధ పడిపోతున్నారు?" అని సుబ్బులింటికే దారి మళ్ళించింది.

మాలతి డ్రైవరుకి చిక్కడపల్లిలోని సుబ్బులు ఇంటి గుర్తులు చెబుతోంది. "అసలు చాలా తమాషాగా కలుసుకున్నానే సుబ్బులుని. గోపాలాచారి అని మన వీథిలో ఆయుర్వేదం ఆచార్లుగారి అబ్బాయి ఉండే వాడు గుర్తుందా?"

"ఆ.. ఆ... సుబ్బులు పెంపుడు కుక్క, తోక ఒక్కటే తక్కువ ఆడించడానికి. దేభ్యంలా దాని వెంట వెళ్ళిపోయేవాడు" అన్నది అన్నపూర్ణ. చలపతికి నవ్వొచ్చింది ఉపమానం వింటే.

"గోపాలాచారి కొడుకు పెళ్ళి అయింది. అక్కడ కలిశాను సుబ్బులుని. అడ్రెసు తీసుకుని, మా రెండోదాని పెళ్ళికి పిలిచాను. కాని అది రాలేదు" అని మాలతి చెబుతోంటే... "చూడండి... దాటి పోతామేమో.." అన్నాడు చలపతి.

సందులో ఇరుకు ఇళ్ళు. నేలమీద బుట్టలు పెట్టుకుని, చేటలు అవీ అమ్ముకునేవాళ్ళు. మారుతీకారు పట్టడం కూడా కష్టంగా ఉంది.

"ఉండుండు.. ఆ రావి చెట్టు దగ్గర చిన్న గుడి ఉందిగా! అక్కడ ఆపు" అన్నది మాలతి.

ప్రవహిస్తున్న మురుగునీరు దాటి, చిన్న అరుగుల పక్కగా నడుస్తూ మరీ ఇరుకుగా ఉన్న సందు చివరికి చేరుకున్నారు. చలపతి లోపలికి రానన్నాడు. కానీ రమ్మని బలవంతం చేసింది అన్నపూర్ణ.

గుమ్మం దగ్గర నిలబడ్డ ఒకతను కారు అట్టహాసం చూసి "ఎవరు కావాలండీ?" అన్నాడు. క్రాపు సరిచేసుకుని కాలరు సర్దుకున్నాడు.

"సుబ్బులు... అదే సుబ్బలక్ష్మిగారు" అన్నది మాలతి.

"ఆ... ఆ... ఉంది. మా అమ్మే!" అన్నాడు అతను లోపలకు వెళ్ళాడు.

కానీ వీళ్ళను లోపలకి రమ్మనమని పిలవలేదు.

మాలతి చొరవగా లోపలకు అడుగువేసింది. అన్నపూర్ణ సందేహంగా ముందుకు నడిచింది. చలపతి గుమ్మం దగ్గర ఉండిపోయాడు.

గదిలో రెండు కుర్చీలున్నాయి. మూలగా చాప ఉంది. మాలతి ఆ చాప తనే సరిచేసి, "రండి, కూర్చోండి" అన్నది. ఇంకా వెనకాల ఇద్దరు పిల్లలు వచ్చారు ఇంట్లోంచి. ఆమె వెనకాల సుబ్బులు వచ్చింది. వెలిసి, మాసిన చీరని ఒద్దికగా కప్పుకోవాలని ప్రయత్నిస్తూ.. "మాలతీ, నువ్వా" అన్నది.

"మరే! ఇదుగో ఇదెవరో చూశావుటే!" అన్నది. సుబ్బులు అన్నపూర్ణ వంక పరీక్షగా చూసింది. అన్నపూర్ణ చిరునవ్వుతో "చెప్పుకో చూద్దాం" అన్నట్టు చూసింది.

"పూర్ణా!" అంది సుబ్బులు. దగ్గరకు వచ్చి పొదువుకుంది. క్రీములు, పౌడర్లతో నునుపుగా జారిపోయే అన్నపూర్ణ వంటికి, పనితో బండబారిన సుబ్బులు చేతులు గరుకుగా తగిలాయి.

"రండి, కూర్చోండి" అన్నది చాపను సవరించుతూ. సందేహంగా నిలబడిన భర్తను చూపిస్తూ, "ఆయన్ని కూడా తెచ్చాను" అన్నది అన్నపూర్ణ.

"కాసిని చల్లని మంచినీళ్ళు" అన్నది మాలతి. గోడనానుకుని కొంగుతో తుడుచుకుంది.

వంటింటి గుమ్మం దగ్గర నిలబడిన ఆమె వంక చూసింది సుబ్బులు. ఆమె వచ్చిన వారి పట్టు చీరలు, నగలు, కుర్చీలో కూర్చున్న ఆయన ఖరీదైన వేషం చూస్తోంది.

"మా కోడలు. వీడేమో రెండోవాడు. పెద్దబ్బాయి పిల్లలు వాళ్ళిద్దరూ" అని పరిచయం చేసింది సుబ్బులు.

"నేను కింద కూచుంటే లేవలేనే" అంటూ రెండో కుర్చీలో కూర్చుంది అన్నపూర్ణ. సుబ్బులు వెలితిగా నవ్వింది. తమ ఇంట్లో రెండే కుర్చీలు ఉన్నందుకు, స్నేహితురాళ్ళ పనివాళ్ళు కూడా కట్టుకోని ముతకపాత చీర కట్టుకున్నందుకు, చల్లని గాలినిచ్చే ఫ్యాన్ లేనందుకు, వచ్చినవారిని వెర్రిముఖాలు వేసుకుని తనవారంతా చూస్తున్నందుకు.." నవ్వినట్లుంది ఆ నవ్వు.

"పూర్ణ, వాళ్ళాయన అమెరికా దంపతులే. మాతృభూమి మీద, మనబోటి వాళ్ళమీద దయతలచి రెండేళ్ళకొకసారి ఎగిరివచ్చి వాలుతుంటారు. ఔనుగానీ, అసలు నీ ముఖం చూడకూడదనుకున్నాను. మా అమ్మాయి పెళ్ళికి రాలేదేమిటి?" అన్నది మాలతి. ఎంతో చనువుగా సుబ్బులు జబ్బ పట్టుకుని.

"ఔను మాలతీ! నాకు చాలా జ్వరం వచ్చింది ఆవేళ. రావాలనే అనుకున్నాను" అన్నది మెల్లిగా సుబ్బులు.

ఇంతలో కోడలు మంచినీళ్ళు తీసుకొచ్చి అందరికీ ఇచ్చింది.

మాలతి తాగేసింది. అన్నపూర్ణ తాగి గ్లాసు కింద పెట్టింది.

చలపతి "వద్దమ్మా!" అన్నాడు.

కోడలు అత్తగారి వంక చూసింది. "మేమంతా చాలా చెప్పాం వెళ్ళమని. కానీ, చదివింపులనీ, ఇంకా ఏవేవో కావాలని కూర్చున్నది. వాళ్ళ అబ్బాయి కూడా చెప్పారు. అంత అభిమానంగా పిలిచినప్పుడు వెళ్ళకపోతే బాగుండదని" అన్నది. సుబ్బులు తలదించేసుకుంది. అన్నపూర్ణ ఆమె వంక జాలిగా చూసింది. మాలతి ఆ మాటలేవీ విననట్లు "సుబ్బులూ! నిన్నటి నుంచి నేను, పూర్ణ మన చిన్ననాటి ముచ్చట్లు చెప్పుకొని ఎంత మురిసిపోయామో!" అన్నది. ఆమె మాటల్లో ఎంతో తృప్తి వినిపిస్తోంది.

చలపతి కూడా నవ్వుతూ, "అవును సుబ్బలక్ష్మిగారూ! మా ఆవిడకు అంత జ్ఞాపకశక్తి వున్నదని నాకు తెలియదు సుమండీ! ఒక్కొక్కసారి షాపులోకి వెడితే నన్ను మర్చిపోయి బయటికి వచ్చి తను ఒక్కత్తే కారెక్కి ఇంటికి వెళ్ళిపోతుంది" అన్నాడు.

ఈలోపల సుబ్బులు కొడుకు వచ్చాడు. సుబ్బులు తలెత్తి చూసింది. నవ్వటం చేతకానట్లు ముఖంలో కదలికలు.

అట్లతద్దినాడు తెల్లారుఝామున లేచి, ఎండిన గోరింటాకు చేతులు కడుక్కుని, వీధుల్లో పక్కీ గీతల ఆట ఆడిన సంగతులు, గచ్చకాయలు పోతే వెతుకుతూ ఒకరినొకరు తిట్టుకున్న సంగతులు, పూల జడలు వేసుకొని, మంచం పట్టీల మీద తలలు పెట్టుకొని పడిన అవస్థలు, తనివితీరా చెప్పుకున్నారు. ఈ కథలన్నిటిలో సుబ్బులున్నది. కానీ సరదాగా నవ్వుతూ గలగలమని తమతో మాట్లాడాలంటే, ఇప్పుడు కుదరటం లేదు అని గుర్తించింది అన్నపూర్ణ.

కోడలు లోపలికి వెళ్ళింది. "బాబూ!" అని మరిదిని పిలిచింది. వాళ్ళిద్దరూ మాట్లాడుకుంటుంటే మాలతి గమనించి, "ఓ కోడలమ్మా! మాకు కాఫీలు, టీలు మర్యాదలు చేయనవసరం లేదు. పొద్దుట్నుంచీ తిండే తిండి. ఎకసెక్కంగా" అన్నది.

అన్నపూర్ణ సుబ్బుల్ని తదేకంగా చూస్తోంది. వెనక్కి తిరిగి కోడలి వంక చూసి, "ఫరవాలేదులే పూర్ణ మా ఇంటికి ఇంతదూరం వచ్చింది. ఏమీ ఇవ్వకుండా.." అంటుండగానే చలపతి "మేము మళ్ళీ వస్తాం. ఇప్పటికి వెడతాం. కుటుంబరావుగారు ఎదురు చూస్తుంటారు మాలతి గారూ!" అన్నాడు.

"పోనీ ఒక పని చేద్దాం. రేపు కారు పంపిస్తాను. పొద్దున్నే వచ్చి సాయంత్రం వరకు ఉండు. భోంచేసి సరదాగా కబుర్లు చెప్పుకుందాం" అన్నది మాలతి.

ఈ మాట వినగానే చలపతి లేచి, "వస్తామమ్మా! ఏమోయ్, నువ్వేం చేస్తున్నావు?" అని సుబ్బులు రెండో కొడుకు మీద చేయి వేసి, బయటి గుమ్మం వరకు నడిచాడు.

అన్నపూర్ణ కూడా లేచి సుబ్బులు దగ్గరగా వచ్చింది. తనంత ఎత్తే అయినా, వంగిపోయి, పొట్టిగా కనపడుతున్న నేస్తం వంక ప్రేమగా చూస్తూ, "ఏమిటే ఇంత పాడైపోయావు?" అని కోడలితో "మీ అత్తగారు ఎంత అందగత్తో తెలుసా?" అన్నది. ఆ మాటలు విన్నదో లేదో కాని సుబ్బులు సూటిగా కళ్ళలోకి కాకుండా, అందరి వంకా బెదురుగా చూస్తోంది.

"రేపు తప్పకుండా రావే. మాట తప్పవు కదా!" అన్నది మాలతి సుబ్బులు తల ఊపింది చిన్న నవ్వుతో. ముందు పళ్ళు కూడా రెండు ఊడినట్టు చూసింది. అన్నపూర్ణ కోడలు వాళ్ళిద్దరికీ బొట్టు పెట్టింది. లోపలికి వెళ్ళబోయి, వెనక్కి తిరిగి సుబ్బులికీ పెట్టింది.

"సమయానికి ఇంట్లో పండు, ఫలం కూడా లేదు" అన్నది సుబ్బులు మెల్లిగా.

"రేపు నువ్వొచ్చి మాతో ఉంటే అదే పనసపండంత సంతోషం మాకు" అన్నది మాలతి నవ్వుతూ.

అందరూ బయటికి నడిచారు. సుబ్బులు కొడుకు కారు వరకు వచ్చి సాగనంపి, నమస్కారం పెట్టాడు. పిల్లలు ముందు చెట్టు కింద చేరి కారుని పరీక్షిస్తున్నారు. సుబ్బులు అరుగు మీద నిలబడ్డది. కారు కొంత దూరం వెళ్ళాక “ఆవిడ రేపు రాదు చూడు” అన్నాడు చలపతి.

“ఎందుకు రాదు? ఒక్క పూటైనా అత్తగారు వదిలిపోయింది చాలని తప్పకుండా బయటకు నెట్టుతుంది ఆ కోడలు” అన్నది అన్నపూర్ణ.

“వస్తుందే పాపం. దానికి మనమంటే చాలా ప్రేమ” అన్నది మాలతి. మరునాడు సుబ్బులుని తీసుకురావడానికి వెళ్ళిన కారు ఖాళీగా తిరిగి వచ్చింది. “ఆ అమ్మగారికి ఒంట్లో బాగాలేదటమ్మా” అని చెప్పాడు డ్రైవరు.

ఎందుకు రాలేదో అని అన్నపూర్ణ మాలతి కొంచెం సేపు మీమాంస పడ్డారు. ఈ లోగా అమెరికా నుంచి ఫోను రావడం, మరికొన్ని పనులు కూతురు పురమాయించడం ఆ హడావిడిలో సుబ్బులు ప్రసక్తి మరుగున పడింది.

మరో నాలుగు రోజులకి వాళ్ళ ప్రయాణం దగ్గర పడింది. బట్టల షాపుకి వెళ్ళినప్పుడు కనకాంబరం రంగు జరీ చీర కొన్నది అన్నపూర్ణ. “ఏమిటే ఈ రంగు కట్టుకోవాలని మనసైందా కొంపదీసి?” అన్నది మాలతి.

“లేదే!” వెళ్ళేటప్పుడు సుబ్బులుకి ఇస్తాను. దానికి ఈ రంగు చాలా ఇష్టం” అన్నది. కాసిని పువ్వులు, పళ్ళు దోవలో కొనుక్కుని సుబ్బులింటి దగ్గర దిగారు. చలపతి తాను దిగనని అలాగే కూచున్నాడు.

మాలతి, అన్నపూర్ణ లోపలికి వెళ్ళారు. కారు ఆగేసరికి ఒకావిడ చెట్టు దగ్గర తచ్చాడుతోంది.

“మీరు సుబ్బలక్ష్మమ్మ బంధువులా బాబూ?” అన్నది చలపతి తల ఊపి ఇంక సంభాషణ ఇష్టం లేనట్లు మరోవేపు చూడసాగాడు.

“మీరు బాగా ఉన్నోళ్ళు కదా! ఆమె గారిని ఏదేనా శరణాలయంలో చేర్పించరాదూ? మేము సూడలేమయ్యా ఆమె బాధలు” అన్నది.

చలపతి చట్టుక్కున ఆమె వంక తిరిగాడు.

“వాళ్ళబ్బాయిలున్నారుగా! చూడరూ! ఆమె భర్త...” అంటుండగా..

“భర్తా బండలా? వేరే ఎవరితోనో ఉంటున్నాడు బాబూ! బాగా సంపాదిస్తున్నాడు కదా! ఆయన్నడిగి డబ్బట్టుకురా అని కొడుకులు సుబ్బలక్ష్మమ్మను దండిస్తారు. కోడలైతే చీపురు కట్ట తిరగేసి, చావబాదేస్తుంది బాబూ!” అని చేత్తో సైగలు చేస్తూ, “ఇంత ముద్దకి కూడా కట్టమే ఆమెకి. పండులాగుండేది. కాలిన వంకాయలాగా అయిపోయింది. ఇంత కసాయివోళ్ళుంటారా?” అని పొరుగింటి మనిషి చెబుతోంటే చలపతి గుండె బరువెక్కిపోయింది. నువ్వు చెప్పేది నిజమా? అని అడగాలన్నా నోట్లోంచి మాట రాలేదు.

మాలతి, అన్నపూర్ణ నవ్వుకుంటూ బయటికి వచ్చారు. అరుగు దాటి ఇవతలకు వచ్చిన సుబ్బలక్ష్మి ముఖాన పెద్ద కుంకుమ బొట్టు, కొప్పులో పూలు. చలపతికి నమస్కారం పెట్టిందామె. ఎండిన వేళ్ళు దగ్గరగా చేర్చి, ఆమె నవ్వుకి చలపతికి గొంతులో ఏదో ఆవేశం పట్టేసింది. కారు దిగి, “మీకోసం ఇంతకొట్టుకుని పోతున్నారు మీ స్నేహితులు. ఓ పదిరోజుల పాటు మాలతిగారింట్లోనైనా ఉండండి” అన్నాడు. అలాగే అన్నట్లు మళ్ళీ నవ్వింది సుబ్బలక్ష్మి.

“ఓహోహో! మా ఇంటికి రావడం, పది రోజులుండడం, ఎంత ఇదో దీనికి?” అన్నది మాలతి.

మరీ మరీ సెలవు పుచ్చుకొని, తనివితీరా స్నేహితురాలి బక్క దేహాన్ని నిమిరి, కారు ఎక్కారు మాలతి, అన్నపూర్ణ. మినుకుమనే కళ్ళతో చూస్తోంది సుబ్బులు. చలపతి రెండు చేతులతో నమస్కరించాడు.

"అమ్మా! నువ్వు అభిమానవతివి. మొగుడు వదిలేసినా, కన్నబిడ్డలు చావగొట్టినా దేహం ఎండుతున్నా మిత్రులతో చెప్పుకోని నీ ఆత్మాభిమానాన్ని మెచ్చేవారెవరు తల్లీ!" అన్నంత జాలిగా చూశాడు.

సుబ్బులు నికృష్ట జీవితం గురించి తను విన్న సంగతులు గట్టిగా మింగేశాడు చలపతి. మరునాడు విమానమెక్కి ఢిల్లీ వెళ్ళేలోపు ఈమాట నోటి చివరి వరకూ వచ్చినా నిగ్రహించుకొన్నాడు.

విమానం పైపైకి పోతోంటే పచ్చని చెట్లు, గుట్టల్లాంటి కొండలు, నీలిగా నీటి చెరువులు కనుపిస్తోంటే – మాతృభూమి పైన మమకారం పెల్లుబికింది చలపతిలో. తన దేశంలో పెంపుడు కుక్కలను, గోవులను ప్రేమించే మనుషులున్నారు. దారిన పోయే ముష్టివాళ్ళను పిలిచి ఆదరించి అన్నం పెట్టే మంచి వాళ్ళున్నారు. ఆకారణంగా దానధర్మాలు చేస్తూ, మానవత్వం చాటే మహనీయులున్నారు.

కానీ చిన్నపిట్టలాంటి అస్థిపంజరంలాంటి, ముడుతలు పడిన ముసలి తొక్కులాంటి అనాధను హింసించే కసాయి సంతానం కూడా ఉన్నారని తనకీనాడు తెలిసింది. ఆమెను తమతో తీసుకెళ్ళి కడుపునిండా తిండి పెడతామంటే వస్తుందా? వైద్యం చేయించి బలం తెప్పిస్తామంటే సంతోషిస్తుందా?

ఊ హు... ఎందుకూ కొరగాని దాపరికంలో ఆత్మాభిమానంతో ఎదురుతిరిగే శక్తిలేని జీవచ్ఛవంలా అనామకంగా మట్టిలో కలిసిపోతుంది.

"ఏమిటండీ ఆలోచన?" అన్నది అన్నపూర్ణ.

"ఏం లేదు. మీ సుబ్బులుని గురించి" అన్నాడు తడిగొంతుతో

"పోనీలెండి. ఒక్కసారి దాన్ని చూడగలిగాను చాలు" అన్నది ఆమె.

మరోసారి వచ్చినప్పుడు చూడగలవో లేదో అనుకున్నాడు చలపతి.

ఇండియా టుడే